

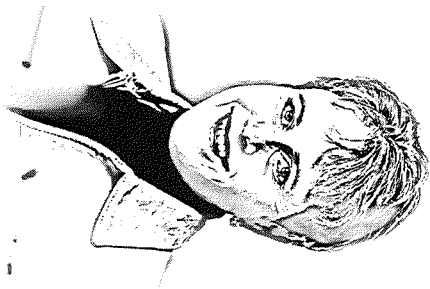
dwaars

Haags versus lokaal?

De niet-stemmer is de winnaar bij de gemeenteraadsverkiezingen, zo vond Mark Kranenburg in zijn column in de NRC van 1 maart. Een enigzins wonderlijke opvatting. Ik voelde me door de schrijver aangesproken als één van die politici uit de Tweede Kamer die voor deze ‘winst’ gezorgd zou hebben. Immers, volgens hem zijn wij van “Circus Binnenhof” verantwoordelijk voor het verspreiden van een politieke monocultuur die de *couleur locale* om zeep helpt. Gevolg: kiezers haken totaal af en dat is volgens hem te prijzen. De triestigheid van deze boodschap bracht mij er toe een mailtje te sturen naar de krant om door te geven dat ik veel plezier beleef aan het bezoeken van afdelingen; dat het mij gaat om het inspelen op lokale *issues*, en juist niet om het opdringen van de ‘Haagse’ werkelijkheid (zo deze al bestaat). Daar zit ook niet het probleem. De laatste maanden zijn binnen VVD en PvdA heel wat mensen van hun politieke geloof gevallen door de manier waarop de gevestigde partijen reageerden op de komst van Fortuyn. Ad en Hans gingen opeens overal vertellen dat paars er niets van gebakken heeft. Voor menig vrouw lokaal aanhanger een afschuwelijke afgang. Liever dus geen mensen uit ‘Den Haag’ op bezoek in de afdeling, want dat kost je stemmen. Ik kan me nog goed herinneren hoe dat bij ons in de partij was in 1994. Toen ging het er bij ons net zo droevig aan toe. Daar houdt de kiezer niet

effect”, toch hangt het ook samen met een goede aansluiting van het Haagse en lokale niveau binnen het CDA. De thema’s die ik in verkiezingsbijeenkomsten ter bespreking voorgelegd kreeg waren meestal lokaal. Er is ook lang niet altijd een tegenstelling: het oplossen van veel lokale problematiek vraagt om goede Haagse besluiten. Bij onderwijsbeleid gaat het om huisvesting en de brede school bijvoorbeeld, bij gezondheidszorg om het voortbestaan van kleine ziekenhuizen. Het valt niet te ontkennen dat de “Leefbaren”, doordat zij hun lijnen nog niet door kunnen trekken naar Haagse collega’s, zich sterker bepalen tot de ‘*couleur locale*’. Eenmaal partij in de Tweede Kamer zal het niet lang meer duren of ook zij behoren tot de gevestigde orde, tot de ‘gewone’

In de column geven de leden van de redactie hun persoonlijke opvattingen weer. Zij hopen daarmee een aanzet te geven voor reflectie of debat.

drs. C.I.J.M. Ross-van Dorp

van en dat heeft hij ons toen ook flink laten voelen. Hoe rampzalig de verkiezingsuitslag ook was, de lokale afdelingen verloren de moed niet. Ik was afdelingsvoorzitter in die tijd en kan me nog levendig voor de geest halen hoe we foeterden op onze partijbonzen die de zaak verprutst hadden en dus niet hoefden te rekenen op een uitnodiging voor een spreekbeurt. We voelden ons compleet op onszelf teruggeworpen maar hadden wèl het vaste vertrouwen dat de partij zichzelf weer aan de haren uit het moeras kon trekken. Dat is gelukt ook. Ten eerste doordat het partijgebouw aan de top wel angstig heen en weer zwaaide maar de basis heel stevig bleek en ten tweede doordat Fukuyama geen gelijk heeft. Het mag dan wel een tijdje modieus geweest zijn om te geloven dat ideologieën geen bestaansrecht meer hebben, het paarse *echec* geeft aan dat het afschudden van de politieke veren en acht jaar van koekoek-éénzang geen winst heeft opgeleverd. Mensen zien liever dat vogeltjes zingen zoals zij gebekt zijn. In onze oppositiejaren hebben wij dat zingen voor een groot deel weer opnieuw moeten leren. Niks Torentjesoverleg, maar kamerleden die af en toe een paar krenten uit de paarse pap mochten halen en de winst moesten halen uit bevoegenheid en stevige eigen standpuntbepaling. Inmiddels ligt er een complete beleidsvisie op de plank in de serie 'Het wachten moe', en is het wij-zij denken tussen Tweede en Eerste Kamer, tussen Kamer en 'de partij' en Wetenschappelijk Instituut van de baan. De band met de lokale afdelingen is beter dan ooit en het vertrouwen is weer volop terug na de goede resultaten bij de gemeenteraadsverkiezingen. De winst mag voor een deel te danken zijn aan het "Balkenende-

partijen. Daar is niks mis mee. Sterker nog, wij weten dat dit versterkend kan werken. De opvatting dat een lokale partij alleen maar deugt en uitdrukking geeft aan onze pluriforme samenleving wanneer er geen banden met de landelijke politiek zijn is wel erg armoedig. Niet de rug keren naar Den Haag maar elkaar blijven inspireren en de schouders er onder zetten, ook als het eens heel erg tegen zit.